

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେ ଯଦି ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବାବା ମଧୁସ୍ତ ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇବେ, ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି ବାବା ମଧୁସ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମର ପରିପକ୍ୱ ଅବସ୍ଥାର ଲକ୍ଷଣ କଣ ? ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କ’ଣ ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ତୁମର ପରିପକ୍ୱ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁମର ସବୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଅଚଳ-ଅଟଳ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ଅଚଳ ଅବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ୟନ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ତୁମର ଅଧୀନ ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ଯାତ୍ରା କର, ଚାର୍ତ୍ତ ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସାବଧାନ ରହିପାରିବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ହିଁ ତୁମର ଅବସ୍ଥାକୁ ପରିପକ୍ୱ କରିଦେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଯାଦୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାତ୍ରା । ସମସ୍ତେ ଏହି ବୁଦ୍ଧିର ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି କେବଳ ତୁମେମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁ ନିକଟରେ ଅଛ । ଯିଏ ଯେଉଁଠାରେ ବି ଥା’ନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ସେମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁର ନିକଟରେ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ରମା ପାଖରେ କେତେକ ତାରକା ବହୁତ ନିକଟରେ ଥା’ନ୍ତି, ଆଉ ପୁଣି କେହି ବହୁତ ଚିକମିକ୍ କରିଥା’ନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ଦୂରରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଦେଖାଯାଇଥାଏ ଏହି ତାରା ବହୁତ ଚିକଚିକ୍ କରୁଛି, ଏହା ବହୁତ ନିକଟରେ ଅଛି, ଆଉ କେହି ବିଲକୁଳ ଚିକଚିକ୍ କରି ମଧୁସ୍ତ ନଥା’ନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମର ମଧୁସ୍ତ ଗାୟନ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର ତାରକା ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱରୂପ ମିଳିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ସେହି ବାବାଞ୍ଜୁ ହିଁ ଯାଦୁ କରୁଛନ୍ତି । ଯାଦୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯାଦୁ ମିଳିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବାବାଞ୍ଜୁର ଆକର୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁଠାରେ ଏଭଳି ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱରୂପ ବାବା ମଧୁସ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ତ ବାବାଞ୍ଜୁ ଯାଦୁ କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେପକାଉନାହାନ୍ତି ବାବା ମଧୁସ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବାବାଞ୍ଜୁର ଯାଦୁ ମଧୁସ୍ତ ପହଞ୍ଚି ନଥାଏ, ଯାଦୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯାଦୁ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦୁ କରିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ପଚାରିଛନ୍ତି — ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନୁହେଁ । ବାବା କାହିଁକି ଯାଦୁ ନ କରିବେ, ଯେଉଁମାନେ ଅଧିକ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଞ୍ଜୁ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ ତେବେ ବାବା ମଧୁସ୍ତ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାର ଯେ ଆମେ କେତେ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେପକାଉଛୁ ? ଜଣଙ୍କର ଯାଦୁରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଭୁଲି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁ ହିଁ ଯାଦୁ କରି-କରି ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥା’ନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଶିବାର ସମୟ ଆସିଛି । ଉପାସାର ରହସ୍ୟ ମଧୁସ୍ତ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ କରୁଛନ୍ତି । କିପରି ପତିତରୁ ପାବନ ହେବେ — ତାହା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କର୍ମାନୁସାରେ ଯାଦୁ ମିଳୁଛି । ଯେତେ ଅଧିକ ଯାଦୁ କରିବ ତେବେ ଅନୁଭବ ହେବ ଯେପରି ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ମଧୁସ୍ତ ଏହିଭଳି ହେବାର ଅଛି । ଯେତେ ଯାଦୁ କରିବ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଳଚ୍ଚଳ ହେବ ନାହିଁ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବହୁତ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଥାଏ ନା ଏହାକୁ ହିଁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କିଛି ବି ଖରାପ କର୍ମ ନ ହେଉ, ଏଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଲୋକମାନେ ତ ଓଷଧ ଖାଇ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଆୟତ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଏହା କାହିଁକି ଆମର ବଶ ହେଉନାହିଁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେତେ ଯାଦୁ କରିବ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ସେତେ ସେତେ ଆୟତ୍ତରେ ରହିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଉଛି । ଏହା କେବଳ ଯାଦୁର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି । ଏହା ତ ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଇବେ । ଭଗବାନ ହିଁ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ଏହି ବିକାରୀ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଦ୍ୟା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ତୁମେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମର ପରିପକ୍ୱ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ କୌଣସି ବି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଚଳଚ୍ଚଳ ହେବ ନାହିଁ, ଏବେ ଚଞ୍ଚଳତା ବନ୍ଦ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କୌଣସି ବି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଧୋକା ଦେବ ନାହିଁ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଶ ହୋଇଯିବ । ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା କାମ ବିକାର । ତେଣୁ ଯାଦୁ କରି-କରି ତୁମର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧାକଳପ ପାଇଁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ । ବଶ କରିନପାରିଲେ ପୁଣି ପାପ ରହିଯିବ, ତୁମର ପାପ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କଟିଯିବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ଏହା ହେଲା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଷୟସତ୍ତ୍ୱ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧୁସ୍ତ ପତିତରୁ

ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ହିଁ ଡ଼ଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ଼ଞ୍ଜାନ ଅଟେ । ପରାଧୀନତା ଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧଧାରୀ ଡ଼ଞ୍ଜାନ, ଦୃଢ଼ିତୀସ୍ପତି ହେଲା ଖଟ ଜନମ ଚକର ଡ଼ଞ୍ଜାନ । ଦୁଇ ପରକାରର ଡ଼ଞ୍ଜାନ ରହିଛି । ପୁଣି ଏଥିରେ ଦୈବୀଗୁଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଥିବାରୁ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜର ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନୋଟ୍ କରିବା ଦୃଢ଼ିତୀ ନିଜ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହିବେ । ନିଜର ଯାତ୍ରା କଲେ କୌଣସି ପରକାର ଭୁଲ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ହିଁ ମୋତେ ଡାକିଛ, କାହିଁକିନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଆସି ନିରାଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ନିରାଦେଶ ଅନୁସାରେ ତୁମକୁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଏହି ଗରୀର ଦୃଢ଼ିତୀ ଅଭିନୟ କରୁଛ । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଗରୀରରେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସୂଚକ କଥା । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଚିତ୍ର କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମା ତପସ୍ୟା କରି ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଖଟ ଜନମ ପରେ ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଥିବା ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଖଟ ଜନମର ଚକର ଲଗାଇଛୁ ଏବେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଯେବେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ପୁରା ହୋଇଯାଉଛି । ଏହାପରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ଏହି ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଯାଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥାତ୍ ସତତୋପରାଧାନ ହେବା ଦରକାର, ତୁମେ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ତୁମର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିବ । ଭଲ ଭାବେ ଡ଼ଞ୍ଜାନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ । ଭାବନ୍ତି ବାବା ଯେପରି ଆମ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଯୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଡ଼଼ରାମାରେ ନିରାଦେଶ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମୟ ମଧ୍ୟ ବିତି ଚାଲିଛି, ଏତେ ବର୍ଷ, ଏତେ ମାସ କିଭଳି ବିତି ଚାଲିଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ସମୟ ଗତି ଚାଲିଛି । ଏହି ସେକେଣ୍ଡ ପୁଣି ଝହଡ଼ାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦୃଢ଼ିତୀ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଏତେ ସମୟ ତୁମେ ଯାହା କିଛି କରିଆସିଛ ସେସବୁ ଭକ୍ତି ଥିଲା । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଭଗବାନ ଦେବେ, ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ଫଳ ଦେବେ ? କେବେ ଏବଂ କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି ? ଏକଥା କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଯେବେ ଫଳ ଦେବାପାଇଁ ଆସିବେ ତେବେ ନେଲାବାଲା ଏବଂ ଦେଲାବାଲା ଏକତର ହେବା ଦରକାର । ଡ଼଼ରାମାର ପାର୍ବ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ସାରା ଡ଼଼ରାମାର ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ହୋଇପାରେ କିଏ ଗରୀର ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିପାରନ୍ତି, ଯଦି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଭିନୟ କରିବାର ଥିବ ତେବେ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେବେ । କାହାର ବହୁତ ହିସାବ-କିତାବ ଥିଲେ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେବେ । କାହାର ଯଦି ବହୁତ ପାପ ଥିବ ତେବେ ବାରମ୍ବାର ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପରେ ପୁଣି ଦୃଢ଼ିତୀ, ତୃତୀୟ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ଗରୀର ଛାଡ଼ିବେ । ଗର୍ଭକୁ ଯାଇ, ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି ପୁଣି ଗରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । କାଶୀ କଲବଟରେ (ଅର୍ଥାତ୍ କାଶୀ ବିଶ୍ୱନାଥରେ ଖଣ୍ଡାଧାର ଦୃଢ଼ିତୀ ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଶିବଲିଙ୍ଗ ଉପରେ ବଳି ରହିଥାଆନ୍ତି) ମଧ୍ୟ ଏହି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତୁମର ବହୁତ ପାପ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ଯୋଗ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । କାଶୀ କଲବଟ ଖାଇବା — ଏହା ଗରୀରକୁ ଆଘାତ କରିବା । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛି ଏହା ଆତ୍ମପାତ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ — ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସମରପଣ ହୋଇଯିବୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ବଳି ରହିଥା'ନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ତ ଭକ୍ତି ହୋଇଗଲା । ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ, ତୀର୍ଥ ଆଦି ଯାହା କିଛି ବି କରୁଛନ୍ତି ତାହା କାହା ସହିତ ନେଣ-ଦେଣ କରୁଛନ୍ତି ? ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ । କାହିଁକିନା ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖବରଦାରୀର ସହିତ ନେଣ-ଦେଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କୌଣସି ଖରାପ କାମରେ ଲଗାଇଲେ ତେବେ ପାପର ବୋଝ ରହିଯିବ । ତେଣୁ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖବରଦାର ହୋଇ କରିବାକୁ ହେବ । ଗରିବମାନଙ୍କୁ ତ ଅନ୍ନ ଏବଂ ବସ୍ତ୍ରର ଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ଅଥବା ଆଜିକାଲି ଧର୍ମଶାଳାମାନ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସାହୁକାରମାନଙ୍କୁ ତ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଗରିବମାନଙ୍କୁ କୁଡ଼ିଆ ଘର । ଏମାନେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ନାଳ ନରାଦି ପାଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଏହି ଆବରଜନା ସବୁ ଖାଦ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକି ବିକ୍ରି ହୋଇଥାଏ । ଯାହା ଦୃଢ଼ିତୀ ପୁଣି କଷେତ ଆଦି କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟପୁରରେ ତ ଏହିପରି ଆବରଜନାରେ କଷେତ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମାଟି ନୂଆ ରହିବ । ତାର ନାମ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ପୋଖରାଦ ପରୀ, ସବଜ ପରୀର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ଏମାନେ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ତରର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସେବା କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ତ ବାବାଙ୍କର ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପୁଣି ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅନେକ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଏସବୁ ଡ଼଼ରାମାରେ ନିରାଦେଶ ଅଛି, ଯାହାକୁ ଦେଖି ମନା ଲାଗିଥାଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମକୁ ଡ଼ଞ୍ଜାନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଛ । ଜାଣିଛ ଭକ୍ତି କରିବାର ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଭକ୍ତିରେ ବି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଗୁରୁ କହିଲେ ମାଳା ଗତାଅ, ବାସ୍ ସେହି ଖୁସିରେ ମାଳା ଗତାଅଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝିନାଥା'ନ୍ତି । ଶିବ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଉପରେ କଣିଏ ପାଣି କାହିଁକି ରଖାଉଛନ୍ତି ? ମୂର୍ତ୍ତିତ୍ୱ ପାଖରେ ଭୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ କ'ଣ ଖାଉଛନ୍ତି କି! ଭକ୍ତିର କେତେ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଭକ୍ତି ହେଲା ବୁଦ୍ଧି, ଡ଼ଞ୍ଜାନ ହେଲା ବୀଜ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାତ୍ମକ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ତ ନିଜର ସବୁକିଛି ଏହି ଯନ୍ତ୍ରରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ

କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର କଳ୍ପନା ଅଟେ । ଆରେ ଏହା ତ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । କଳ୍ପନାର କ'ଣ କେବେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ କି ? ଏହା ତ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନୂଆ କଥା । ଉଗ୍ରବାନୁବାଚ — ଉଗ୍ରବାନ ବି ନୂଆ, ତାତ୍ପର ମହାବାକ୍ସ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଉଗ୍ରବାନୁବାଚ । ତୁମେ କହୁଛ ଶିବ ଉଗ୍ରବାନୁବାଚ, ପୁରତତ୍ତ୍ୱେକତ୍ତ୍ୱର ନିଜ-ନିଜର କଥା ରହିଛି, ଜଣତ୍ତ୍ୱର କଥା ଅନୟ ଜଣତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ତୁମେ ଏହି ସ୍ୱଳ୍ପରେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ଏଥିରେ କଳ୍ପନାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ନଳେନ୍ଦ୍ରଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କି ରକ୍ଷି ମୁନି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଲା ଯେତେବେଳେ କି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ! ଯେଉଁମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଯେବେ ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଇବେ । ନୂଆ ନୂଆ ପିଲାମାନେ ଏହି କଥା ଶୁଣି ଦୃଢ଼ଦୃଢ଼ରେ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବସ୍ ତୁମେ ଏତିକି ଜଣ କ'ଣ ସତ୍ୟ କହୁଛ, ବାକି ସମସ୍ତେ ମିଥ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଗୀତା ହିଁ ଆମର ମାତାପିତା ଅଟେ, ତାକୁ ହିଁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି ବାକି ସମସ୍ତେ ରଚନା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରଚନାଠାରୁ ତ ସମ୍ପଦତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ କୁହ ବେଦ ଦୂଃଖ କେଉଁ ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଛି ? ଧର୍ମ ମାତ୍ର ଧର୍ମ ରହିଛି, ପୁରତତ୍ତ୍ୱେକ ଧର୍ମର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ସ୍ୱାଧୀନ କରନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ପୁଣି ସୁରାୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଳରେ ନିଜର ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହି ରଥ ଦୂଃଖ । ରଥ ତ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ । ଆତ୍ମା ତ ନିରାକାର ଅଟେ । ତାକୁ ସାକାର ଶରୀର ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ଏହାକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ଜାଣିବେ । ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଦୂଃଖ କିଛି ବି ଫାଇଦା ନାହିଁ । କାହାର ମାଳା ସ୍ତବ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି ? କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ଏମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦୂଃଖ ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଅଧାକଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ, ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି ଚାଲୁଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତିରେ ସିଦ୍ଧି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କାହାର ବି କରତବ୍ୟକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଉଗ୍ରବାନଙ୍କୁ କେତେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିଆ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ସେହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଜଣତ୍ତ୍ୱ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଯୋଡ଼ିବୁ । ଏବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ କାହା ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ? ଯିଏକି ପ୍ରାଣଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମାକୁ ଅମର ଲୋକକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ କାଳ ଉପରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ, ଅମରଲୋକକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଦରଗାହୁଁ ନା ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମର କଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ଅମରନାଥ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କ'ଣ ହିମାଳୟ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ବସି କଥା ଶୁଣାଇବେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯୋଗବଳ ଦୂଃଖ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟଜିତ୍ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ବାରମ୍ବାର ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସଦାସରବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତଥା ଦେବତା ଥିଲୁ ଏବେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ବଡ଼ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟକୁ ବୁଝି ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସରବପ୍ରାପ୍ତିକୁ ସ୍ମୃତିରେ ଜାଗ୍ରତ ରଖି ସଦା ସମ୍ପଦନ ରହୁଥିବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସଂଗମଯୁଗରେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ଦୂଃଖ ଯାହା ବି ପ୍ରାପ୍ତି ସବୁ ହୋଇଛି ସେଗୁଡ଼ିକର ସ୍ମୃତି ସଦାସରବଦା ଜାଗ୍ରତ ରୂପରେ ରହୁ, ତେବେ ପ୍ରାପ୍ତିର ଖୁସି କେବେ ବି ତଳକୁ ଖସାଇ ହଲଚଲ ହେବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ସଦା ସରବଦା ଅଚଳ ରହିବେ । କାରଣ ସମ୍ପଦନତା ଆତ୍ମାକୁ ଅଚଳ କରିଦିଏ, ହଲଚଲରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଏ । ଯେଉଁମାନେ ସରବପ୍ରାପ୍ତିରେ ସମ୍ପଦନ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସରବଦା ରାଜି, ସରବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମ୍ପଦ ଅଟେ । ଯାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଛି ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସବୁକିଛି ଅଛି । ସେମାନେ ଏହି ଗୀତ ଗାଇ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି ଯେ — ଯାହା ପାଇବାର ଥିଲା ତାହା ପାଇଗଲୁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ନେହର ଝୁଲଣାରେ ବସି ପଡ଼ି ତେବେ କଷ୍ଟ କରିବାରୁ ଆପେ ଆପେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***